

Arrest

nr. 179 142 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VALKENBORG *loco* advocaat R. CORTHOUTS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Bagdad op 14 juli 1990. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en soennitisch moslim van religie. U heeft 2 zussen en een broer. Uw ouders scheidden in 1996 en sindsdien verbleef u steeds bij uw moeder. Uw vader zat jarenlang in de gevangenis in die tijd. Uw vader hertrouwde maar scheidde dan van zijn tweede vrouw. Intussen is uw vader voor de derde keer getrouwd. U onderhoudt geen contact met hem. Tussen 2006 en 2008 verbleef u in Syrië vanwege het sektarisch geweld in Irak.

Een knalgranaat was toen bij jullie huis ontploft, wat voor jullie als een bedreiging gold. Verder woonde u steeds samen met uw moeder in verschillende wijken in Bagdad. Sinds 2012 woonden jullie in de

Muwasalat-wijk. Uw broer woonde ook steeds bij uw moeder. Uw twee zussen zijn getrouwd en wonen elders. In 2014 trouwde u met Sara Ibrahim S. D. en zij trok bij uw familie in. Zij is weduwe en heeft een kind uit haar eerste huwelijk. U regelde dat u officieel voogd bent van het kind.

U werkte lange tijd als schilder. Daarnaast begon u sinds maart 2014 te werken op het callcenter van Korek, een telecommunicatiebedrijf. Op 29 augustus 2015 werd u door drie mannen aangesproken. U wist dat dit politiemannen waren, maar dat ze ook bij de militie 'Asa'ib Ahl al-Haqq zaten. Zij eisten dat u enkele nummers zou traceren en over een week verslag zou uitbrengen over wat u te weten kwam. U zei dat u dat niet kon doen. Thuis vertelde u aan uw moeder wat er u was overkomen. Zij vond dit ernstig. Daarom raadde ze u aan het land te verlaten en zij, uw broer en uw echtgenote zouden in een andere wijk gaan wonen. Uw vrouw en kind zouden terugkeren naar haar familie.

Op 5 september 2015 reisde u per vliegtuig naar Turkije. Van daar reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk naar België. Op 12 september 2015 kwam u in België aan en op 21 september 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, evenals de identiteitskaarten van uw moeder, uw broer, uw echtgenote, schoonvader en uw schoonmoeder, uw nationaliteitsbewijs, evenals de nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote, uw schoonvader en uw moeder, een foto van de eerste pagina van uw paspoort, de woonstkaarten van uw moeder en uw schoonvader, de rantsoenkaart van uw schoonvader, uw huwelijksakte, de kieskaarten van uzelf en uw echtgenote, een werkcertificaat, vijf foto's van uw werk, een foto van een werkmail, uw huurcontract en een werkbadge van uw schoonvader.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Vooreerst zijn er problemen met drie documenten: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart en uw paspoort.

Uw nationaliteitsbewijs werd afgegeven op 23 juli 2012 en dit was een vernieuwing van een eerder nationaliteitsbewijs dat was afgegeven op 24 juli 2005. Deze gegevens zijn met de hand ingevuld op een voorgedrukt boekje. Dit boekje werd echter gedrukt in 2014 (zie voorgelegd nationaliteitsbewijs in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier en zie het analyseverslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten). Tijdsgewijs zou dit uiteraard onmogelijk moeten zijn. Op dit probleem gewezen dringt u aan dat de correcte datum van het document 2012 is (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/05/2016, p. 15), hetgeen er dus in ieder geval op wijst dat er geen sprake van kan zijn dat de officiële instanties dit document wel degelijk in 2014 afgaven, maar per ongeluk een verkeerde datum opschreven. Buiten deze foutieve datum werden geen aanwijzingen gevonden dat dit document vervalst is (zie verslag analyse door de politie in het administratief dossier). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude dd. 08/03/2016 in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat officiële Iraakse documenten van dermate lage kwaliteit zijn en dat er dermate veel degelijke valse documenten circuleren, waaronder ook documenten die op onrechtmatige wijze werden afgegeven door officiële instanties, dat het vormelijk in orde zijn van een document niet zonder meer betekent dat het om een authentiek document gaat. Men kan er dus van uitgaan dat u een 'vals' nationaliteitsbewijs voorlegde. Hier kunnen uiteenlopende motieven achter zitten. Het kan bijvoorbeeld zijn dat u uw werkelijke herkomst wilt verbergen of dat u documenten met een valse naam liet maken om zo uw sektarische affiliatie te verbergen. Sommige namen en achternamen worden immers als typisch soennitisch of sjiietisch beschouwd.

In acht genomen dat de authenticiteit van dit door u voorgelegde nationaliteitsbewijs geenszins gegarandeerd is, dient men zich ook vragen te stellen bij de authenticiteit van uw identiteitskaart. Deze bevat wel correcte data en is vormelijk eveneens in orde. Daarbij dient echter naar dezelfde informatie aangaande documentenfraude in Irak te worden verwezen. Ook hier kan de vormelijke correctheid van het document dus niet uitsluiten dat het om een vervalsing gaat.

Het voornaamste probleem met uw identiteitskaart is echter van een andere aard: uw identiteitskaart werd afgegeven op 2 september 2015, dus nadat u door uw belagers was aangesproken (zie CGVS, p.

14, 15, 16). Gevraagd waarom die zo recent werd afgegeven, antwoordde u dat u vroeger nooit uw identiteitskaart kon laten vernieuwen uit vrees voor de militieleden die op die diensten werken (zie CGVS, p. 15). Na enig doorvragen bleek dat u het voor uw vertrek toch belangrijk vond uw identiteitskaart te vernieuwen omdat er dan 'gehuwd' op zou staan in plaats van 'alleenstaand'. Dit zou van belang zijn wanneer gezinshereniging aan bod komt. U vroeg die identiteitskaart uiteindelijk aan in een andere burgerlijke stand dan die van uw wijk, omdat de militieleden u daar niet zouden kennen (zie CGVS, p. 15). Ondanks dat u al meer dan anderhalf jaar was getrouwd (zie CGVS, p. 7) had u zich nooit eerder tot een andere burgerlijke stand gewend omdat u toen de noodzaak niet zag. U had immers een identiteitskaart en u had uw huwelijksakte (zie CGVS, p. 15). Hieruit blijkt dat u in de dagen voor uw vertrek meer bezig was met de formaliteiten van uw eventuele aanvraag tot gezinshereniging dan met uw eigen veiligheid. U zei immers zelf dat er in die andere burgerlijke stand eveneens militieleden aanwezig waren (zie CGVS, p. 15). Hun aanwezigheid heeft u er meer dan anderhalf jaar van weerhouden uw documenten in orde te brengen bij uw eigen burgerlijke stand (zie CGVS, p. 15), ook al had u toen geen problemen met de milities. Dan is het zeer bevreemdend dat u zich tot een burgerlijke stand wendt op het moment dat u wel problemen met de milities zou hebben. U beweerde dat dit anders was aangezien de militieleden in uw eigen burgerlijke stand u kennen en die anderen niet, en dat u een probleem heeft met de militieleden van uw eigen wijk (zie CGVS, p. 15). Toch blijft het vreemd dat u dit risico - volgens uw verklaringen – zou nemen enkel en alleen om de formaliteiten van uw gezinshereniging voor te bereiden. Uw relaas aangaande uw identiteitskaart ondergraaft dus de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de sjiitische milities.

Wat uw paspoort betreft: u verklaarde dat u dit niet kon voorleggen omdat u het in Turkije aan een Irakees heeft gegeven opdat hij het aan uw familie zou bezorgen. Die man woont in Husayniyya bij Bagdad, en het paspoort is volgens u daar (zie CGVS, p. 13-14). U werd tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd dit paspoort alsnog te bezorgen, gezien het belang van dit document. U verklaarde dat u enkel de man zijn adres had, geen telefoonnummer. De man had evenmin een telefoonnummer van iemand van uw familie noch kende hij hun nieuwe adres (zie CGVS, p. 13-14). De protection officer opperde dat u een familielid of kennis of iemand die u daarvoor betaalt naar Husayniyya stuurt om uw paspoort op te halen (zie CGVS, p. 13-14, 20). U verklaarde echter dat dit niet mogelijk was omdat Husayniyya gevaarlijk zou zijn. Niemand zou erheen kunnen gaan en u zou niemand kunnen sturen (zie CGVS, p. 14, 20). Na aandringen zei u dat u het zou proberen (zie CGVS, p. 20). Uiteindelijk liet u slechts vanuit uw centrum een mail sturen waarin staat dat u uw origineel niet kon bekomen, maar zonder uitleg over waarom dit niet ging en wat u hebt geprobeerd (zie de print-out van de mail in het administratief dossier), hoewel u gevraagd was ofwel het paspoort voor te leggen ofwel een uitleg te verschaffen over waarom u het niet kan bekomen (zie CGVS, p. 14). U kon dus niet aantonen dat u in de onmogelijkheid verkeert uw origineel paspoort voor te leggen. Dit document kan uw identiteit, uw herkomst en uw recente verblijfplaatsen aantonen. Het feit dat u het niet voorlegt zonder aannemelijke uitleg over waarom u het niet voorlegt, ondergraaft dus uw geloofwaardigheid wat deze elementen betreft.

Bovenstaande bevindingen aangaande uw documenten in acht genomen, moet gezegd dat uw algemene geloofwaardigheid sterk geschaad is.

Wat vervolgens uw vluchtrelaas betreft rijzen eveneens verscheidene problematische elementen.

Ten eerste is de vraag die de militieleden u stelden niet realistisch en tot op zekere hoogte onzinnig. Zo verklaarde u dat u, zelfs indien u had gewild, niet kón doen wat zij u vroegen (zie CGVS, p. 10) en u vertelde dit ook aan die militieleden (zie CGVS, p. 16). Zij zouden weliswaar niet met zekerheid hebben kunnen weten of u al dan niet gesprekken kon aftappen en dergelijke, maar zij moeten logischerwijs wel beseft hebben dat er een reële mogelijkheid bestond dat u dat niet kon. In die zin lijkt het voor hen raadzaam noch nuttig zich met hun vraag tot u te wenden, tenzij er geen alternatieven bestaan. Hier dient echter gezegd dat zij wel degelijk alternatieven moeten hebben gehad. U omschreef hen immers als mannen van de veiligheidsdiensten en invloedrijker dan de politie (zie CGVS, p. 16-17). Het spreekt voor zich dat de Iraakse veiligheidsdiensten over de mogelijkheid beschikken om bepaalde telefoonnummers te volgen. Logischerwijs zouden zij dus de kanalen gebruiken die binnen hun dienst bestaan om gesprekken af te luisteren. U herhaalt verscheidene keren dat die milities heel sterk zijn en verweven met de overheid (zie CGVS, p. 19). In deze door u geschetste context lijkt het niet onwaarschijnlijk dat zij de middelen van hun dienst zouden kunnen aanwenden voor militiedoeleinden. Zelfs indien zij hier geen mogelijkheid toe zagen, dan nog moeten zij binnen hun dienst toch te weten hebben kunnen komen wie ze binnen de telecombedrijven moesten aanspreken of onder druk zetten

om telefoons te kunnen laten af luisteren. Dan zouden ze logischerwijs ook hebben moeten weten dat u niet de aangewezen persoon was om hen te helpen.

Ten tweede is het, los van uw onmacht om te doen wat ze van u vroegen, bevreemdend dat ze u zouden contacteren: een soenniet met wie zij nooit eerder gewerkt hebben (zie CGVS, p. 3, 18). Ze hebben immers geen enkele reden om aan te nemen dat u hen oprecht zou helpen. Zo stelden ze u trouwens ook geen beloning in het vooruitzicht (zie CGVS, p. 18). Daardoor konden zij bijvoorbeeld niet uitsluiten dat u de mensen die u moest opvolgen zou waarschuwen dat de milities hen in het oog houden. De militieleden zouden u weliswaar niet zeggen wie die mensen waren die u moest opvolgen, maar u zou wel de nummers krijgen (zie CGVS, p. 16, 17). De kans dat u op uw werk in jullie software namen aan nummers kan koppelen is toch aanzienlijk groter dan de kans dat u gesprekken zou kunnen aftappen. U verklaarde trouwens dat u in jullie software nagenoeg alles kon doen, daargelaten enkele zaken zoals gesprekken aftappen (zie CGVS, p. 10). U zou met andere woorden de belangen van de milities kunnen schaden zonder dat zij ooit reden zouden hebben om aan uw loyaliteit te twifelen. Indien u die doelwitten zou waarschuwen, zou immers niemand daarvan moeten weten tenzij u of de eigenaar van een van die nummers het aan de milities vertelt. Het bovenstaande in acht genomen is het zeer bevreemdend en weinig overtuigend dat ze zich met hun vraag tot u zouden wenden, enkel om uw loyaliteit te testen.

Ten derde kan u niet overtuigen wanneer u vertelde dat u niet probeerde uw schoonvader in te schakelen om te bemiddelen. Hij is 'amid in het leger (zie CGVS, p. 16 en zie de bijlage aangaande Arabische militaire rangen in de blauwe map), wat overeenkomt met brigade-generaal. Met een dergelijk hoge rang kan het haast niet anders dan dat hij mensen kent die hij zou kunnen aanspreken om u te helpen. Hiernaar gevraagd antwoordt u van niet omdat hij zelf soenniet is en tot een soennitische stam behoort (zie CGVS, p. 19). Daarom zou hij dus niet met de milities kunnen bemiddelen. Dit is echter zeer kort door de bocht. Uw schoonvader heeft immers een zeer hoge rang in het officiële Iraakse leger dat zoals geweten regelmatig samenwerkt met sjiiitische milities. Dan kan u niet zonder meer de mogelijkheid van de hand doen dat hij iemand zou kennen die u zou kunnen helpen. Ter verduidelijking: het CGVS stelt niet dat u uw problemen kan oplossen via uw schoonvader. Het feit dat u het echter niet eens probeerde ondergraaft echter de geloofwaardigheid van uw problemen.

Uw eerder aangetoonde gebrekkige geloofwaardigheid in combinatie met de bovengenoemde problematische elementen in uw vluchtrelaas, maken dat u uw relaas niet aannemelijk kon maken en daarom wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Uw eigen identiteitsdocumenten werden hierboven al besproken. De overige documenten zijn een aanwijzing van de identiteit en woonplaats van uw familieleden, uw woonplaats, uw gezinssituatie, uw werk en het werk van uw schoonvader. Dit zijn elementen die het CGVS in de huidige beslissing op zich niet in vraag stelt. U legde geen documenten voor die uw vluchtrelaas ondersteunen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk.

UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position

on *Returns to Iraq*" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht

worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad.

Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 in samenhang met de beginselen van goed bestuur, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout maakt gezien de schending van artikel 1, (A) alinea 2 *juncto* artikelen 48/3 en 48/4 Vw; de schending van artikel 3 EVRM; de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; zijnde het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel, de redelijkheids- en vertrouwensbeginsel.

Inzake de weigering van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker:

"Verwerende partij stelt vooreerst dat er zich problemen zouden voordoen met drie documenten van verzoeker, zijnde het nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en het paspoort, dewelke de algemene geloofwaardigheid van verzoeker sterk zouden schaden.

Verwerende partij stelt omtrent het nationaliteitsbewijs:

(...).

Nochtans zal verzoeker gedurende het verhoor dd. 4 mei 2016 uitdrukkelijk verklaren - hetgeen tevens vermeld staat in de schriftelijke bevindingen van de raadsman van verzoeker gedurende het verhoor - : "Ik ben zeker dat het 2014 moest zijn." (stuk 5)

Derhalve duidt dit er op dat de officiële instanties in BAGDAD naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk een materiële vergissing begingen door het neerpennen van het jaar 2012 op het gedrukt document daterend van 2014, hetgeen uiteraard niet aan verzoeker kan verweten worden.

Verwerende partij zal vervolgens stellen dat er verder geen aanwijzingen gevonden werden dat het betreffende nationaliteitsbewijs vervalst zou zijn.

Dit wijst er al dusdanig op dat het nationaliteitsbewijs wel degelijk correct is.

In haar motivering stelt verwerende partij nochtans dat men er van kan uitgaan dat verzoeker een vals nationaliteitsbewijs voorlegde gelet op het feit dat officiële Iraakse documenten van dermate lage kwaliteit zijn en er dermate veel degelijke valse documenten circuleren zodat het vormelijk in orde zijn van een document niet zonder meer betekent dat het een authentiek document betreft.

Verwerende partij tracht verzoeker af te rekenen op grond van algemene bevindingen betreffende Irakese documenten dewelke evenwel niet zonder enige grond kunnen doorgetrokken worden naar de door verzoeker bijgebrachte documenten gebaseerd op louter 'vermoedens'.

Verwerende partij zal vervolgens omtrent de identiteitskaart van verzoeker stellen dat de authenticiteit hiervan evenmin gegarandeerd is, gelet op de authenticiteit van het voormeld nationaliteitsbewijs hetwelk in vraag werd gesteld.

Verwerende partij kan zich evenwel niet louter baseren op de authenticiteit van het ene document, zijnde het nationaliteitsbewijs van verzoeker, om vervolgens de authenticiteit van het andere document, zijnde de identiteitskaart van verzoeker, te betwisten.

Bovendien heeft verzoeker reeds middels bovenstaande argumentatie de authenticiteit van het nationaliteitsbewijs trachten aan te tonen.

Verwerende partij stelt vervolgens omtrent de identiteitskaart van verzoeker dat het zeer bevreemdend is dat deze kaart op 2 september 2015 aan verzoeker werd afgegeven, gelet op het feit dat verzoeker reeds op 29 augustus 2015 door zijn belagers werd aangesproken.

Verzoeker verklaarde immers eerder niet naar de bevoegde diensten te zijn gegaan ter vernieuwing van zijn identiteitskaart uit vrees voor de militieleden die er werkten.

Verzoeker heeft zich evenwel in september 2015 aangemeld bij een burgerlijke stand in een andere wijk teneinde de militieleden die hem kenden te vermijden.

Verwerende partij zal hieruit onterecht afleiden dat dit erop wijst dat verzoeker in de dagen voor zijn vertrek meer bezig was met de formaliteiten van zijn eventuele aanvraag tot gezinshereniging dan met zijn eigen veiligheid.

Verzoeker is pas recent getrouwd met Sara Ibrahim S.D. en heeft op officiële wijze haar kind onder zijn voogdij geplaatst middels tussenkomst van de rechtbank.

Verzoeker wenste dan ook in alles in het werk te stellen om voor zijn vertrek uit Irak zijn identiteitskaart te hernieuwen opdat er 'gehuwd' zou staan in plaats van 'alleenstaand'.

Verzoeker beschikte inderdaad over een huwelijksakte, maar wenste het zekere voor het onzekere te nemen gezien verzoeker tevens niet op de hoogte was van de formaliteiten dewelke vervulde diende te zijn om voor een gezinshereniging in aanmerking te komen na zijn vertrek.

Inzake het paspoort van verzoeker stelde verwerende partij dat verzoeker niet aantoonde in de onmogelijkheid te verkeren het originele paspoort voor te leggen.

Verzoeker had het paspoort voor zijn vertrek in Turkije aan een Irakees gegeven uit Husayniyya bij Bagdad die het paspoort aan verzoeker zijn familie zou bezorgen.

Verzoeker kreeg namelijk de opdracht van de smokkelaar het paspoort niet verder mee te nemen op zijn verdere reisweg.

Verzoeker wenste zijn familie niet te sturen om het paspoort op te halen bij de Irakees, aangezien Husayniyya een gevaarlijke wijk betrof.

Na het verhoor dd. 4 mei 2016 heeft verzoeker alle mogelijke pogingen ondernomen om zijn paspoort te verkrijgen vooraleer de aan hem door de protection officer toegekende bijkomende termijn verstreek.

Evenwel bleek verzoeker hier niet in te slagen en werd hiervoor een schrijven vanwege het opvangcentrum aan verwerende partij gericht.

Inmiddels heeft verzoeker zijn originele paspoort bekomen en brengt hij hiervan een afschrift bij. (stuk 3) Het paspoort werd op 6 september 2014 aan verzoeker afgeleverd.

Inzake het vluchtrelaas van verzoeker houdt verwerende partij voor dat de vraag die aan verzoeker gesteld is om communicatie over te maken van bepaalde doeleinden onrealistisch en zelfs in zekere zin onzinnig is.

Verwerende partij stelt dat gezien het mannen van de Irakese veiligheidsdiensten betrof, deze logischerwijze de kanalen konden gebruiken die binnen hun dienst bestond om gesprekken af te luisteren en zij er hoogstwaarschijnlijk beseften dat er een reële kans bestond dat verzoeker niet in de mogelijkheid was deze opdracht uit te voeren.

Verzoeker heeft evenwel niet verklaard dat de personen die dergelijke opdracht aan hem oplegden tot de Irakese veiligheidsdiensten behoorden. Betreffende personen behoorden tot de militia 'Asa'ib Ahl al-Haqq en waren dan ook niet in de mogelijkheid om na te gaan wat verzoeker wel of niet kon uitvoeren als bediende in het callcenter.

Vervolgens is het niet ondenkbaar dat de militia verzoeker als Soenniet contacteerde teneinde deze opdracht uit te voeren.

Verzoeker woonde in de wijk Muwasalat (omwille van de lagere huurprijzen) die sinds het jaar 2012 bestaat uit een Sjiitische meerderheid naar aanleiding van het sektarisch geweld.

De militieleden diende dan ook geen beloning uit te reiken aan verzoeker gelet op het feit dat verzoeker zich bewust is van de praktijken van de militie 'Asa'ib Ahl al- Haqq en derhalve indachtig was wat hem te wachten stond indien verzoeker de opdracht niet zou uitvoeren."

Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus laat verzoeker gelden:

"Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming aan verzoeker stelt verwerende partij dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert sinds juni 2014 verder is geëscaleerd.

Verwerende partij stelt evenwel dat het conflict in Irak getypeerd wordt door regionale verschillen zodat er niet enkel met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoeker afkomstig is, dient rekening te worden gehouden.

Verwerende partij vervolgt dat de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, omvattende de hoofdstad Bagdad alsook het omliggende gebied inclusief Al- Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib, dient te worden waargenomen.

Het CVGS erkent dat de terroristische aanslagen, dewelke zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat, hoofdzakelijk op burgers gericht zijn.

Het CVGS erkent dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die plaatsvinden in Bagdad, zoals mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Het CVGS erkent dat vooral soennitische burgers een groter risico lopen hiervan slachtoffer te worden.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus doch dat zulks afhankelijk is van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Ten onrechte concludeert verwerende partij dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat door de aanwezigheid van verzoeker hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste wenst verzoeker te benadrukken dat het CGVS niet betwist dat verzoeker van Bagdad afkomstig is, ondanks het gegeven dat de authenticiteit van het nationaliteitsbewijs, alsmede de identiteitskaart van verzoeker door verwerende partij in twijfel werd getrokken.

Ten tweede is verzoeker van oordeel dat de situatie in Bagdad wel degelijk ernstig genoeg is om hem de subsidiaire bescherming tot toe kennen los van zijn individuele situatie.

Recent vonden er nog een heel aantal aanslagen plaats in de hoofdstad (stuk 3), waarbij veel burgers om het leven kwamen.

Ook de FOD Buitenlandse Zaken omschrijft heel het land als zeer gevaarlijk:

"De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De gevechten in het noorden en het westen, de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog." - (stuk 4)

Ten derde stelt verzoeker vast dat verwerende partij claimt rekening gehouden te hebben met de individuele situatie van verzoeker, doch zij verwijst uitsluitend naar de hoger vermelde vaststellingen in haar beslissing.

Zoals reeds vermeld heeft verzoeker als bediende gewerkt in het callcenter KOREK vanaf maart 2014. Vanuit de militie 'Asa'ib Ahl al-Haqq heeft men verzoeker willen inlijven om als spion voor hen te werken en communicatie van bepaalde Gsm-nummers over te maken. Verzoeker heeft geweigerd hieraan mee te werken en vreest derhalve voor zijn leven.

Niet alleen moet verzoeker om deze redenen erkend worden als vluchteling, minstens dient hij om deze redenen het beschermingsstatuut te krijgen.

De verwerende partij heeft met deze elementen geen rekening gehouden in haar overweging om aan verzoeker een subsidiaire bescherming toe te kennen.

De verwerende partij faalt aldus in haar motivering."

2.1.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift volgende stukken: de kopie van het paspoort van verzoeker, artikelen van De Redactie, een uittreksel van de website van de FOD Buitenlandse Zaken en de notities van verzoekers raadsman.

2.1.3. Verwerende partij brengt ingevolge de toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen bij:

- op 23 november 2016, een aanvullende nota inhoudende de “COI Focus. De veiligheid in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” Cedoca d.d. 12 augustus 2016;
- op 28 november 2016, een document van UNHCR, getiteld: “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Verzoekers asielaanvraag berust in wezen op het feit dat hij, als soenniet die in een callcenter werkte, werd aangesproken door politiemannen, die lid waren van een sjiiitische militie, om telefoonnummers te traceren.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing:

“Ten eerste is de vraag die de militieleden u stelden niet realistisch en tot op zekere hoogte onzinnig. Zo verklaarde u dat u, zelfs indien u had gewild, niet kón doen wat zij u vroegen (zie CGVS, p. 10) en u vertelde dit ook aan die militieleden (zie CGVS, p. 16). Zij zouden weliswaar niet met zekerheid hebben kunnen weten of u al dan niet gesprekken kon aftappen en dergelijke, maar zij moeten logischerwijs wel beseft hebben dat er een reële mogelijkheid bestond dat u dat niet kon. In die zin lijkt het voor hen raadzaam noch nuttig zich met hun vraag tot u te wenden, tenzij er geen alternatieven bestaan. Hier dient echter gezegd dat zij wel degelijk alternatieven moeten hebben gehad. U omschreef hen immers als mannen van de veiligheidsdiensten en invloedrijker dan de politie (zie CGVS, p. 16-17). Het spreekt voor zich dat de Iraakse veiligheidsdiensten over de mogelijkheid beschikken om bepaalde telefoonnummers te volgen. Logischerwijs zouden zij dus de kanalen gebruiken die binnen hun dienst bestaan om gesprekken af te luisteren. U herhaalt verscheidene keren dat die milities heel sterk zijn en verweven met de overheid (zie CGVS, p. 19). In deze door u geschetste context lijkt het niet onwaarschijnlijk dat zij de middelen van hun dienst zouden kunnen aanwenden voor militiedoeleinden. Zelfs indien zij hier geen mogelijkheid toe zagen, dan nog moeten zij binnen hun dienst toch te weten hebben kunnen komen wie ze binnen de telecombedrijven moesten aanspreken of onder druk zetten om telefoons te kunnen laten af luisteren. Dan zouden ze logischerwijs ook hebben moeten weten dat u niet de aangewezen persoon was om hen te helpen.

Ten tweede is het, los van uw onmacht om te doen wat ze van u vroegen, bevreemdend dat ze u zouden contacteren: een soenniet met wie zij nooit eerder gewerkt hebben (zie CGVS, p. 3, 18). Ze hebben immers geen enkele reden om aan te nemen dat u hen oprecht zou helpen. Zo stelden ze u trouwens ook geen beloning in het vooruitzicht (zie CGVS, p. 18). Daardoor konden zij bijvoorbeeld niet uitsluiten dat u de mensen die u moest opvolgen zou waarschuwen dat de milities hen in het oog houden. De militieleden zouden u weliswaar niet zeggen wie die mensen waren die u moest opvolgen, maar u zou wel de nummers krijgen (zie CGVS, p. 16, 17). De kans dat u op uw werk in jullie software namen aan nummers kan koppelen is toch aanzienlijk groter dan de kans dat u gesprekken zou kunnen aftappen. U verklaarde trouwens dat u in jullie software nagenoeg alles kon doen, daargelaten enkele zaken zoals gesprekken aftappen (zie CGVS, p. 10). U zou met andere woorden de belangen van de milities kunnen schaden zonder dat zij ooit reden zouden hebben om aan uw loyaliteit te twifelen. Indien u die doelwitten zou waarschuwen, zou immers niemand daarvan moeten weten tenzij u of de eigenaar van een van die nummers het aan de milities vertelt. Het bovenstaande in acht genomen is het zeer bevreemdend en weinig overtuigend dat ze zich met hun vraag tot u zouden wenden, enkel om uw loyaliteit te testen.”

Verzoekers verweer dat het “niet ondenkbaar dat de militie verzoeker als Soenniet contacteerde teneinde deze opdracht uit te voeren” is niet dienstig om de voormelde motiveringen te weerleggen. Het werd terecht vastgesteld dat verzoeker, als soenniet een volslagen onbekende voor de militie, niet als eerste in aanmerking komt om opdrachten te vervullen voor een sjiiitische militie die volgens verzoekers verklaringen invloedrijk is in Bagdad. Indien de militie daadwerkelijk zo invloedrijk is als voorgehouden, moet worden aangenomen dat zij zich kon richten naar sjiieten (die in Bagdad de meerderheid vormen) om telefoongesprekken te traceren en op te sporen. Dit klemmt des te meer aangezien verzoeker de drie personen die hem aanspraken omschrijft als personen die werken in een kantoor tegen criminaliteit, dat men deze personen tegenkomt wanneer men klacht wil indienen bij de politie en dat ze sterker zijn dan de politie (gehoor CGVS, p.16-17). Deze personen behoren bijgevolg tot een onderdeel van het staatsapparaat dat toegang heeft tot een veelheid aan opsporingsmethodes zodat het niet plausibel voorkomt dat zij zich bedienen van een voor hen onbekende persoon wiens affiliaties hen onbekend zijn. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker geen verklaring geeft waarom hij niet wou meewerken met deze personen: er werd hem immers door overheidsfunctionarissen gevraagd om informatie te verlenen over personen die verdacht werden van terrorisme; deze dwingende vraag tot deze dienstverlening kan bezwaarlijk aanzien worden als een daad van vervolging. Daarenboven moet redelijkerwijze worden aangenomen dat wanneer verzoeker effectief niet in de technische mogelijkheid was het dwingende verzoek uit te voeren, hij dit aan deze personen had kunnen uitleggen. De voormelde bestreden motiveringen worden bijgevolg niet dienstig weerlegd. Deze motiveringen betreffen de essentie van verzoekers vrees voor vervolging en leiden tot de ongeloofwaardigheid van de concreet aangehaalde vervolgingsfeiten.

Ingevolge voormelde vaststellingen betreft de kritiek op de onderdelen van de bestreden beslissing inzake verzoekers nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en paspoort een kritiek op overtollige motieven. Zelfs indien deze kritiek gegrond zou zijn, kan zij niet leiden tot de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

2.3.1. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.3.3. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS